

МИРА. Да да... виждате ли... само че Андрей едва ли мисли така.

ЕЛЕНА. По всичко личи, защото днесъ, въ сряда, жената на пострадалия ни върна цѣлата сума.

МИРА. Върна?

ЕЛЕНА. И само, съ какво презрение ми подхвърли паритѣ?... Като чели азъ съмъ просекиня. Простацката, не иска и да знае, колко нерви съмъ изгубила за нейно добро... И това е работичка на Андрей. /чува се шумъ на спиращъ автомобилъ/

ЖОРЖЪ. Това саж тѣ. Показвамъ шума на колата.

ЕЛЕНА. Азъ, просто, се срамувамъ да гледамъ въ очите имъ. Романовъ. Бѣдния, той пакъ нѣма да може да лекува своите сбжеци.

ЖОРЖЪ. Това е цѣла трагедия, нали?

ЕЛЕНА. Андрей не се вълнува, неговия алтронизъмъ тука мълчи. /отива къмъ вратата/ Мария, Мария!

ЛИЛИЯ. Искамъ да избѣгамъ... Да се махна...

МИРА. Чакай, заради мене постой, нека дойде Андрей и тогава...

ЕЛЕНА. Мария! /чува се гласа на слугинята "ида госпожо" /

ЛИЛИЯ. Струвамъ си, като чели отъ всѣки жгълъ, дебнатъ нѣкого да убиятъ...

ЕЛЕНА. Глупости! /влиза слугинята/

СЛУГИНЯТА. Заповѣдайте, г-жо.

ЕЛЕНА. Вземи мантото ми и го занеси въ гардероба. Ще вечеряме сигурно по късно.